

αἱ εἰκόνες τοῦ Αὐγούστου Ἰσχυροῦ, τῆς συζύγου του Χρηστίνας, καὶ ποικίλαι τοιχογραφίαι παριστῶσαι ἀπόψεις τῶν πέριξ τοπίων, ἐκδρομὰς θηρευτικὰς, κλπ.

Ἐπὶ τοῦ πύργου τοῦ ἀνακτόρου ὑπάρχει ἐντετειχισμένον εὐμέγεθες ὥρολόγιον, οὗ οἱ κώδωνες φέρουσιν ὥς ἔτος τῆς κατασκευῆς του τὸ 1720, τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου καὶ τὰ ἐμβλήματα τοῦ Κόμητος. Πρὸς δὲ καὶ τὰς ἐξῆς ἐπιγραφὰς εἰς λατινικὴν γλῶσσαν: « Ἡ λάμπις μου διαφυλάττει καὶ δεικνύει τὸν εὐθὺν δρόμον » — « Ὁ ἦχος μου προειδοποιεῖ πάντα » — « Γνωρίζετε, ὅστις μὲ ἀκούει, ὅτι τῆς ζωῆς σου τὸ διάστημα μετρῶ ».

Αὐτὸς περίπου, φιλτατε κύριε Σκόκς, ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφίᾳ, δ θαυμάσιος Βασιλικὸς Κῆπος τοῦ Gross-Sedlitz, ὅστις, ἀνοικτὸς ἀπὸ τῆς 8ης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, παρέχει ἀρρήτους ἡδύτητας θέας καὶ ἀναψυχῆς εἰς τοὺς ἀθρόως ἐπισκεπτομένους αὐτὸν ἐγγχωρίους καὶ ξένους.

[Ἐν Δρέσδῃ, Μάιος τοῦ 1910]

ΚΩΝ. ΛΑΧΑΝΑΣ

ΤΟ ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

ΚΟΙΜΙΖΕΙ ἡ μάννα τ' ἀγγελουδι
μέσ' στή θερμῇ της ἀγκαλιά
μὲ τὸ γλυκὸ της τὸ τραγουδι,
μὲ τὰ ἀχόρταγα φιλιά.

Μὰ δὲν νυστάζει τὸ καῦμένο
γλυκὰ-γλυκὰ χαμογελᾷ
χαῖδεύοντας τὸ ξεπλεμένο
τὸ κεφαλάκι της δειλά.

Τ' ἀστέρια, ἐπάνω, νύστα χύνουν,
μ' ἀκόμα ἡ μάννα ξαγρυπνᾷ,
τὰ μάτια της ἀπὸ ὕπνο σβύνουν
καὶ τραγουδῶντας σιγανά,

Γέρνει στὰ στήθια τὸ κεφάλι,
σφαλνᾷ τὰ βλέφαρα ἀπαλά...
μέσ' στῶν ὀνείρων τὴν ἀγκάλῃ
κι' αὐτὴ κοιμᾶται καὶ γελᾷ....

[Ἐν Νικομηδείᾳ]

Κ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ